

N:o 124.

Af Herr And. Bengtsson: Angående åvägabringande af gemensam öfverenskommelse mellan Sverige och Norge rörande villkoren för vinnande af hemorts rätt.

Ofta har händt, liksom det torde komma att framdeles inträffa, det unga och friska personer, till och med hela familjer, synnerligast från gränskommunerna, begifva sig till Norge för att söka arbetsförtjenst eller i ak- och mening att derstädes bosätta sig, en del utan att uttaga flyttningssattest och andra, ehuru i laga ordning utflyttade, utan att dock inom sin nya vistelseort låta sig mantals- och skattskrifva. På detta sätt komma sådana personer att undandraga sig erläggande af skatter till kronan och kommunen. I följd af omförmälda förhållande hafva ock många, sedan de af ålderdom eller sjuklighet blifvit urståndsatta att försörja sig sjelfva och de sina och kommit i behof af fattigvård, blifvit af vederbörande transporterade till den kommun, hvarest de före afflyttningen egde hemorts rätt. På enahanda sätt sker invandring från Norge till Sverige. Enligt nu gällande fattigvårdsförordning är den kommun, hvarest dylika personer senast varit mantalsskrifna, skyldig att lemna erforderlig fattigvård, så vida ej kan styrkas (hvilket i de flesta fall är omöjligt), att personen i fråga bort å annat ställe vara mantalsskrifven, och detta oaktadt den eller de ifrågavarande icke på många år — i några fall ända till 20 å 40 år — inom kommunen hvarken vistats eller varit mantalsskrifna. Att detta är en orimlighet, samt att en lagförändring härutinnan är af behof påkallad, torde en hvar lätt inse. På grund af det anförda vågar jag alltså föreslå,

att Riksdagen ville besluta att i underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t hemställa, huruvida icke sådan öfver-

enskommelse kunde träffas emellan Sverige å ena sidan och Norge å den andra, att när invånare från det ena landet under en viss tid — möjligen högst fem år — oafbrutet vistats i det andra, de der skola åtnjuta hemortsrätt, samt att Kongl. Maj:t täcktes för ändamålets vinnande vidtaga därför erforderliga åtgärder.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles, och torde det Utskott, hvartill denna motion remitteras, göra de ändringar och tillägg, som anses lämpliga för det åsyftade ändamålets vinnande.

Stockholm den 26 Januari 1884.

Anders Bengtsson,
från Vermland.

N:o 125.

Af Herr And. Gudmundson: Angående anslag till låneunderstöd till mellersta Hallands jernvägsaktiebolag.

Då jag härmed vågar förelägga Riksdagen vördsam framställning angående låneunderstöd till mellersta Hallands jernväg, eller för jernvägslinien Halmstad—Varberg, anhåller jag först få lemna ett kort sammandrag af Hallands läns landstings åtgärder för åstadkommande af en vestkustbana från skånska jernvägsnätet till Göteborg.

År 1872 beslöt Hallands läns landsting att, för anläggande genom Hallands hela längd af en jernväg, anslå 200,000 kronor;

År 1875 beslöt landstinget anhålla, att Kongl. Maj:t täcktes till Riksdagen aflåta nådig proposition om 1,500,000 kronors statsbidrag utan